

Arrest

nr. 199 214 van 5 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 25 april 2016 België is binnengekomen, diende op 27 april 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 juni 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 29 juni 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 27/04/2016
Overdracht CGVS: 20/05/2016*

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 mei 2017 van 09u18 tot 12u59, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester KIWAKANA Martine loco meester LOOBUYCK Alexander, was aanwezig tijdens het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en van Abgal origine te zijn. U bent geboren in Mogadishu in het district Yaqshid op 1 juni 1997. U hebt daar van uw geboorte tot uw vertrek gewoond in de wijk Jungle. Uw vader was er assistent van Mohamed Dheere. In 2007 werd uw vader vermoord door Al Shabaab. Uw moeder verdween in 2008 in Libië. U behaalde in Mogadishu een diploma aan de middelbare school en in januari 2016 begon u met een opleiding journalistiek aan de Somali-Weyn school. U werd er verliefd op een man genaamd A.M.A. In februari 2016 kreeg uw broer een eerste keer telefoon van Al Shabaab. Al Shabaab zei dat u moest stoppen met uw studies journalistiek. Een week later belde Al Shabaab een tweede keer naar uw broer. Deze keer wilde Al Shabaab dat u zou trouwen met één van hun leden. Uw broer stemde hiermee in uit angst. Eind februari 2016 ging u een geheim huwelijk aan in Jawhar met A.M.A., om op die manier te verhinderen dat u zou moeten trouwen met één van de leden van Al Shabaab. In maart 2016 heeft Al Shabaab bij jullie thuis uw broer doodgeschoten omdat u een geheim huwelijk had aangegaan in plaats van met één van hun leden te trouwen. Bovendien is een geheim huwelijk illegaal volgens Al Shabaab. U verbleef daarna nog twee weken in het huis van uw oom langs moeders zijde. U heeft Somalië verlaten op 5 april 2016. Op 25 april 2016 kwam u aan in België, waar u op 27 april 2016 asiel aanvraagde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u op 3 mei 2017 volgende originele documenten voor: een medisch attest in verband met uw besnijdenis dd. 25 april 2017 van dokter G.H. U legt op 3 mei 2017 ook kopieën voor van de volgende documenten: uw diploma lagere school en uw diploma secundair onderwijs.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u vage en onwaarschijnlijke verklaringen aflegt over uw vluchtmotieven. Zo weet u niet te zeggen met welk lid van Al Shabaab u zou moeten gaan trouwen. U zegt vaagweg dat hun leider uw broer belde met de vraag dat u zich bij hen zou aansluiten (CGVS, p.28-29). U weet ook niet te zeggen waarom Al Shabaab net van u wou dat u met één van hun zou trouwen (CGVS, p.29). Wanneer u wordt gevraagd of u ooit contact had gehad met leden van Al Shabaab in uw buurt en of u een reden hebt waarom ze zouden willen dat net u met één van hen zou gaan trouwen, antwoordt u dat u geen contact had met leden van Al Shabaab in de buurt. U voegt toe dat u enkel bevriend was met andere meisjes die journalistiek studeerden (CGVS, p.29). Verder weet u niet te zeggen waar het huis waar jullie verbleven en getrouwd zijn in Jawhar juist gelegen is in de stad (CGVS, p.30). Voorts kan u zeggen dat uw man zou behoren tot de clan Hawadle. Wanneer u wordt gevraagd iets te vertellen over deze clan moet u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.13). U weet daarenboven niet te zeggen waar precies uw broer juist werd geraakt door de kogels. U zou dat ook nooit gehoord hebben van uw tante die getuige was of andere familieleden (CGVS, p.32). Over de begrafenis van uw broer zou uw familie u niets verteld hebben en zou u niet gehoord hebben hoe deze verliep (CGVS, p.32). Dergelijke leemten ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Over de huwelijksceremonie legt u bovendien vage verklaringen af. Zo kan u zeggen dat u werd gevraagd hoeveel uw bruidsschat moest zijn, maar dat u koos voor een Koran boek. U kan toevoegen dat de geestelijke vertelde dat uw man de bruidsschat zou moeten geven indien jullie zouden scheiden en dat uw man de bruidsschat zou moeten betalen voor het huwelijk indien hij dat kon. Wanneer u echter wordt gevraagd wat er nog gezegd werd tijdens de ceremonie zegt u vaagweg "niets meer" en kan u enkel nog toevoegen dat de geestelijke jullie huwde (CGVS, p.20).

Voorts stelt u zelf te hebben gehoord dat Al Shabaab tegen geheime huwelijken is (CGVS, p.15). Het is dan ook bevreemdend dat u een geheim huwelijk zou aangaan indien u al problemen kende met Al Shabaab en al gehoord had dat zij gekant waren tegen geheime huwelijken. Als reactie hierop stelt u dat u verliefd was en dat u een dergelijk geheim huwelijk zag als de enige manier om te ontsnappen aan een gedwongen huwelijk met een lid van Al Shabaab.

U voegt toe dat Al Shabaab ook uw vader al gedood had (CGVS, p. 16). Het feit dat u een geheim huwelijk aangaat om uw problemen met Al Shabaab op te lossen terwijl u weet dat Al Shabaab tegen geheime huwelijken is blijft echter erg bevreemdend. Dat u alleen naar Europa komt en uw man in Somalië achter blijft stemt eveneens tot nadenken. Jullie waren namelijk net getrouwd, bovendien uit liefde. Als reactie hierop stelt u dat uw oom van moeders kant u meteen wegnam na de moord op uw broer en uw reis betaalde. U verklaart dat uw man ook van zijn kant wegtrok, maar dat zijn familie niet genoeg financiële middelen had om de reis naar Europa te betalen. Wanneer u wordt gevraagd of u met uw man overlegde om zich ergens samen te vestigen, ontwijkt u de vraag en herhaalt u dat uw man wegvluchtte nadat hij over de dood van uw broer werd ingelicht, terwijl u nog twee weken in het huis van uw oom langs moeders zijde verbleef (CGVS, p. 18-19). Het is verder bevreemdend dat uw broer zo snel toestemde dat u met een lid van Al Shabaab zou trouwen. Hij had namelijk slechts twee telefoontjes gekregen van hen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd en gevraagd waarom uw broer zo snel toestemde, kan u enkel zeggen dat hij akkoord ging omdat hij bang was. Wanneer u wordt gevraagd of uw broer ooit persoonlijk contact had met leden van Al Shabaab antwoordt u ontkennend en zegt u dat u het hem nooit hebt gevraagd (CGVS, p. 29).

Ten tweede dient verwezen te worden naar enkele tegenstrijdigheden in uw relaas die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Zo verklaart u aanvankelijk op het CGVS dat u enkele dagen voordien nog in contact stond met uw man (CGVS, p.16). Later verklaart u plots dat u maar één keer iets hoorde van uw man toen u Mogadishu verliet en naar Kenia reisde. U verklaart daarna niets meer gehoord te hebben van uw man. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u voordien verklaarde dat u enkele dagen geleden nog contact had met uw man ontkent u dat u dat gezegd hebt en verklaart u te hebben gezegd dat het lang geleden was dat u contact had met hem (CGVS, p.18). Ook over de telefonische bedreigingen die uw broer zou ontvangen hebben van Al Shabaab legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo spreekt u op de DVZ maar over één dreigtelefoon (DVZ Vragenlijst, vraag 5), terwijl u op het Commissariaat-generaal plots verklaart dat uw broer twee telefonische bedreigingen kreeg van Al Shabaab. Wanneer u hiermee op het CGVS wordt geconfronteerd verklaart u dat u op DVZ moest samenvatten, hetgeen niet volstaat als uitleg (CGVS, p.33).

Er dient daarnaast gewezen te worden op het feit dat u geen enkel document kan voorleggen dat uw geheime huwelijk zou kunnen bewijzen (CGVS, p.20). Bovendien legt u in verband hiermee ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert u op de DVZ dat er geen documenten werden afgeleverd na de inhuldiging van het huwelijk. Wanneer u op dat moment wordt gevraagd of u zeker bent dat u geen documenten hebt ontvangen antwoordt u "ja" (Verklaring DVZ, p.6 vraag 15a). Op het CGVS verklaart u plots dat u wel een huwelijkscertificaat hebt gekregen en dat u dit aan uw broer gaf. U voegt toe dat u niet weet wat hij met dat papier deed (CGVS, p. 21). Wanneer u op het Commissariaat-generaal met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd verklaart u dat u op de DVZ werd gevraagd of u documenten had en dat u antwoordde dat u er geen had (CGVS, p.21). Dit strookt echter niet met uw verklaringen op de DVZ (Verklaring DVZ, p.6 vraag 15a). Naast het feit dat u geen huwelijkscertificaat kan voorleggen kan u geen enkele foto van zichzelf voorleggen samen met uw man. U verklaart uw telefoon te hebben achtergelaten in Somalië aangezien u geen camera kon meenemen als u vertrekt naar Kenia. Wanneer u wordt gevraagd waarom u geen camera kon meenemen antwoordt u dat dit niet mogelijk is omdat Al Shabaab onderweg mensen onderzoeken en dat u daarom geen mobiele telefoon met camera mag meenemen. Het blijft echter bevreemdend dat u geen enkele foto van uzelf samen met uw man kan voorleggen aan het Commissariaat-generaal. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd herhaalt u dat u foto's had op uw telefoon, maar dat u die achterliet (CGVS, p.21).

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Deze schoolattesten bevatten immers informatie die niet in twijfel wordt getrokken. In verband met het medisch attest dat u voorlegt met betrekking tot uw besnijdenis dient gewezen te worden op het feit dat u expliciet verklaart dat u in verband daarmee geen persoonlijke vrees hebt. U stelt echter te vrezen dat uw kleine nicht in Somalië zou besneden worden (CGVS, p.23-24). Wat de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis in hoofde van uw nichtje betreft, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat u niet het minste begin van bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van een niet-besneden nichtje in uw land van herkomst, u geen bescherming kan worden verleend ingevolge van deze beweerde vrees nu uw nichtje zich in uw land van herkomst bevindt.

Gezien bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Na een korte theoretische uiteenzetting licht zij toe als volgt:

"II.1.2. De verwerende partij stelt in hoofdzaak geen geloof te hechten aan het asielrelaas van verzoekende partij omdat zij het "onwaarschijnlijk" acht:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig. Zij weet maar al te goed dat Al Shabab geen gedetailleerde informatie geeft over hun plannen. Al Shabab belde de broer van verzoekende partij en deelde hem mee dat zij verwachtten dat verzoekende partij zou huwen met een van hun leden. Wie dit was en wanneer het huwelijk zou plaatsvinden, werd hem niet meegedeeld. Daarvoor hadden zij al gevraagd dat verzoekende partij zou stoppen met haar studies journalistiek. Verzoekende partij vermoedt dan ook dat zij in het vizier is gekomen van Al Shabab door haar studies - die door verwerende partij niet wordt betwist - en dat zij haar in toom trachtten te houden door haar te huwen met een van hun leden.

Verzoekende partij is met haar echtgenote gevlucht naar Jawhar en daar in het geheim gehuwd.

Verwerende partij verwacht dat zij weet waar het huis precies in Jawhar gelegen is?? Zij is er nooit eerder geweest en was er enkel en alleen naartoe gevlucht om in het geheim te trouwen met haar vriend in de hoop te ontsnappen aan een gedwongen huwelijk met een lid van Al Shabab.

Verzoekende partij weet niet hoe de begrafenisceremonie van haar broer juist gelopen is omdat zij er niet aanwezig was. Immers, in Somalië mogen vrouwen niet aanwezig zijn tijdens de begrafenis. Haar broer was vermoord, en werd begraven. Dit is een bijzonder traumatische en emotionele gebeurtenis. Zij heeft de familieleden niet uitgehoord hoe de ceremonie precies gelopen is. Verwerende partij mist duidelijk elk inlevingsvermogen!

Aangaande de bruidsschat merkt verzoekende partij op dat zij en haar vriend weggelopen zijn en in het geheim gehuwd zijn, er was dan ook geen sprake van een bruidsschat.

II.1.3. Vervolgens stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij vindt het 'bevreemdend' dat verzoekende partij in het geheim huwde wanneer zij wist dat Al Shabab hier tegen was en het aldus gevaarlijk was om zoiets te doen. Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor was zij verliefd op haar echtgenoot en hoopte op die manier het gedwongen huwelijk tegen te gaan. Bovendien was verzoekende partij ten tijde van het huwelijk 19 jaar oud. Zij was aldus amper meerderjarig en kon ook de gevolgen van haar daden niet ten volle inschatten. Zij was een verliefde en doodsbang tiener die wilde huwen uit liefde en met een enorme angst leefde te worden uitgehuwelijkt aan een Al Shabab lid. Juist daarom besloot zij om te vluchten en te huwen met haar vriend in de hoop dat zij dan als een getrouwde vrouw zou worden gezien en Al Shabab haar niet zou verplichten te trouwen met een van hen.

Verwerende partij bekijkt alles erg rationeel en toont andermaal een totaal gebrek aan inlevingsvermogen in de situatie van verzoekende partij.

II.1.4. Verwerende partij vervolgt als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij kreeg op de DVZ niet de kans om uitgebreid uit te leggen hoe de contacten met haar echtgenoot verliepen. Zij diende alles kort samen te vatten en werd telkens onderbroken wanneer zij wilde uitbreiden. Het is dan ook niet ernstig om verzoekende partij thans te verwijten bepaalde zaken niet te hebben verteld tijdens het DVZ gehoor.

Ook aangaande de dreigtelefoons focust verwerende partij zich op vermeende tegenstellingen. De broer van verzoekende partij werd tweemaal opgebeld door Al Shabab.

Een eerste keer diende hij verzoekende partij te overtuigen te stoppen met haar studies, een tweede keer werd hem meegedeeld dat verzoekende partij diende te huwen met een lid van Al Shabab. Deze uitleg kon verzoekende partij niet doen op de DVZ, gewoonweg omdat zij de kans er niet toe kreeg! Verzoekende partij heeft sinds haar vertrek nooit persoonlijk contact gehad met haar echtgenoot. Zij vernam wel nieuws over hem via een vriendin van haar met wie zij nog in contact mee stond.

II.1.6. Tenslotte stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Er werd weldegelijk een huwelijkscertificaat afgegeven aan de broer van verzoekende partij, maar zij heeft deze niet meer gezien en weet ook niet wat haar broer ermee gedaan heeft. Op de DVZ heeft zij verklaard dat zij geen certificaat bij zich had op het moment dat zij haar asielaanvraag indiende, NIET dat dat nooit zou zijn afgegeven.

Verwerende partij verwacht vervolgens foto's van aan verboden huwelijk...? Dit is niet ernstig en toont aan dat verwerende partij helemaal geen besef heeft welke gevolgen dergelijk materiaal zou hebben indien verzoekende partij betrappt zou worden door Al Shabab.

II.1.7. Verzoekende partij heeft uitvoerig verteld over hetgeen haar is overkomen. Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!"

- In een tweede middel voert verzoekster het volgende aan:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 6 september 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.

Zo stelt citeert de COI-Focus trouwens verschillende bronnen die bevestigen dat het geweld tegen burgers hoegenaamd niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Daar komt dan nog eens bij dat voorzichtigheid noodzakelijk is aangezien er geen betrouwbare statistieken bestaan over het aantal burgerdoden.

COI Focus p. 32:

[citaat uit COI Focus]

COI Focus p. 33:

[citaat uit COI Focus]

EN

[citaat uit COI Focus]

Bovendien is het geweld tevens afhankelijk van het district waar men vandaan komt. Yaqshid, het district van de verzoekende partij, wordt opgesomd tussen de districten die getroffen worden door terroristisch geweld.

COI Focus p.37:

[citaat uit COI Focus]

Bovendien lijkt het aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu gedurende de maanden (mei-augustus), voorafgaand aan de bestreden beslissing, te zijn verdubbeld.

Cf. COI Focus p. 22:

[citaat uit COI Focus]

De COI-Focus stelt verder (p. 33):

[citaat uit COI Focus]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 57):

[citaat uit COI Focus]

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels van aanslagen van na 6 september 2016 en waarover verwerende partij in alle talen zwijgt in haar beslissing:

- 11 december 2016: een aanval nabij de haven van Mogadishu, waarbij minstens 30 doden vielen. De meeste slachtoffers waren werklieden en havenarbeider. Bijna 50 anderen, vooral burgers, raakten gewond (stuk 3);
- 2 januari 2017: een aanval op een hotel met minstens 12 doden tot gevolg, waarvan de meeste gewone burgers (stuk 4);
- 2 januari 2017: een bomexplosie nabij het hoofdkwartier van de Afrikaanse Unie, met drie doden tot gevolg (stuk 5);
- 25 januari 2017: een dubbele bomaanslag nabij een hotel, minstens 28 doden tot gevolg. 43 andere raakten gewond (stukken 6 en 7).
- 19 februari 2017: bomauto richt ravage aan in Mogadishu, minstens 35 doden, waaronder kinderen en minstens 10 vrouwen (stuk 8)
- 20 februari 2017: aanval op een drukke markt in Mogadishu: minstens 39 doden en 50 gewonden (stuk 9)
- 25 januari 2017: minstens 28 doden bij een bomaanslag in een hotel in Mogadishu doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook reeds bleek uit het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 11)

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰

In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan."

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non-refoulement beginsel schendt:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia." Verwerende partij rept met geen woord over deze argumenten van UNHCR in de bestreden beslissing. Dit is niet ernstig.

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014.

They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces.” Justice Forum and International Commission of Jurists, Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

“Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷”

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Yaqshid) wel veilig te noemen valt, quod non (cf. II.2.1.). Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog verloren worden. Ook het feit dat de verzoekende partij na bijna anderhalf jaar in België behoorlijk verwesterd is, wordt nergens mee opgenomen in de beoordeling van de verwerende partij. Nochtans wordt ook dit door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.”

2.1.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- Artikel “Zeker 30 doden bij zelfmoordaanslag in Somalië” van Het Laatste Nieuws van 11 december 2016 (stuk 3);
- Artikel “Dubbele aanslag in Somalië: minstens twaalf doden” van Het Laatste Nieuws van 2 januari 2017 (stuk 4);
- Artikel “Minstens 3 doden bij aanslag in Mogadishu” van De Standaard van 2 januari 2017 (stuk 5);
- Artikel “Zeker 28 doden bij dubbele bomaanslag Mogadishu, verzamelde pers filmt tweede explosie” van Het Laatste Nieuws van 25 januari 2017 (stuk 6);
- Artikel “Somalia: Al-Shabab attack at Mogadishu hotel ‘kills 28’” van Al Jazeera van januari 2017 (stuk 7);
- Artikel “Bomauto richt ravage aan in Mogadishu” van Het Laatste Nieuws van 19 februari 2017 (stuk 8);
- Artikel “Dozens killed in Mogadishu market blast” van Al Jazeera van 20 februari 2017 (stuk 9);
- Artikel “Bomb and gun attack on Mogadishu hotel kills dozens” van The Guardian van 25 januari 2017 (stuk 10);
- “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia” van 16 mei 2016 (stuk 11).

2.1.3. In een aanvullende nota van 4 januari 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van Cedoca van 9 juni 2017;
- COI Focus “Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu” van Cedoca van 6 november 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in om haar asielrelaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De Raad stelt vast dat verzoekster vage verklaringen aflegt en nagenoeg onbekend is met essentiële elementen van haar asielrelaas, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid hiervan en de ingeroepen vrees voor vervolging in haar hoofde op ernstige wijze relativeert. Zo acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster geen informatie kan geven over welk lid van Al Shabaab zij zou moeten huwen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 28-29). Verzoeksters verweer dat Al Shabaab geen informatie geeft over zijn plannen betreft een louter blote bewering die aldus niet kan worden aanvaard. De Raad acht het bovendien niet aannemelijk dat verzoekster niet zou weten waarom zij door Al Shabaab zou worden geviséerd (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 29). Verzoeksters verweer in haar verzoekschrift dat zij geviséerd werd omwille van haar studies journalistiek, betreft een louter vermoeden in hoofde van verzoekster, hetgeen bovendien geen afdoende verklaring biedt voor de reden waarom net zij geviséerd werd door Al Shabaab. Verzoekster verklaarde immers dat zij nog vriendinnen had die journalistiek gestudeerd hadden en zelfs in deze sector werkten (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 29), zodat het niet aannemelijk is dat net verzoekster zou geviséerd worden door Al Shabaab.

Verzoekster legde tevens vage en ondoorleefde verklaringen af omtrent de moord op haar broer door Al Shabaab. Zo weet verzoekster niet waar haar broer geraakt werd door de kogels van Al Shabaab, hoewel haar tante getuige was van de moord (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 32). De Raad acht het bovendien niet aannemelijk dat verzoekster dermate weinig informatie kan geven over de begrafenis van haar broer (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 29). Verzoeksters verweer dat zij zelf niet aanwezig was op de begrafenis betreft een loutere herhaling van haar verklaringen tijdens het CGVS-interview, die echter geen verschoning kan vormen voor verzoeksters onwetendheid. Dit geldt temeer daar verzoekster op het moment van de begrafenis nog aanwezig was in Mogadishu en ondergedoken was in het huis van haar oom (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 26, 29), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster informatie kon bekomen hieromtrent.

De Raad merkt verder op dat verzoekster vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent het geheime huwelijk dat zij sloot met haar echtgenoot, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. Zo acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster geen informatie kan geven over de ligging van het huis waar zij huwde in de stad Jowhar (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 30). Verzoeksters verweer dat zij er enkel kwam om te huwen en één keer in de stad geweest was, biedt geen afdoende verklaring voor haar ontoereikende kennis hieromtrent. Verzoekster legde tevens vage verklaringen af over haar huwelijksceremonie. Toen haar gevraagd werd hoe haar huwelijksceremonie verliep, vermeldde zij enkel dat de bruidsschat werd besproken, waarna zij verklaarde dat er verder niets meer werd gezegd (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 20). Van verzoekster, die verklaarde dat zij huwde uit liefde voor haar echtgenoot (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 16), kan echter worden verwacht dat zij meer doorleefde verklaringen kan geven over haar huwelijksceremonie. Verzoeksters verweer dat er geen bruidsschat was omdat zij in het geheim huwde is tegenstrijdig met verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-interview en doet aldus enkel meer afbreuk aan haar geloofwaardigheid. De Raad acht het evenmin aannemelijk dat verzoekster niet meer kan vertellen over de clan waartoe haar echtgenoot behoort (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 13). Dit temeer gelet op het feit dat verzoekster verklaarde haar echtgenoot te kennen sinds 2014 en na vijf maanden een relatie met hem begon (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 14-15), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster al informatie zou gevraagd hebben over de clan van haar echtgenoot. De Raad acht het evenmin aannemelijk dat verzoekster niet samen met haar echtgenoot zou vluchten (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18-19). Dergelijke vage en onwaarschijnlijke verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent haar geheime huwelijk en haar asielrelaas.

De Raad acht het bovendien volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekster een geheim huwelijk zou sluiten om aan een gedwongen huwelijk met een lid van Al Shabaab te ontsnappen, nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij er zich terdege van bewust was dat Al Shabaab tegen een geheim huwelijk is (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15).

Verzoeksters verweer in het verzoekschrift dat zij verliefd was en hoopte om zo aan een huwelijk met een lid van Al Shabaab te ontsnappen, betreft een loutere herhaling van haar verklaringen tijdens het CGVS-interview die geen afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen. Ook het loutere feit dat zij nog jong was en aldus de gevolgen van haar daden niet kon inschatten, kan in de context zoals zij door verzoekster werd beschreven, bezwaarlijk een afdoende verklaring vormen waarom zij een dermate groot risico zou nemen om een geheim huwelijk te sluiten in Jowhar en vervolgens toch terug te keren naar Mogadishu, wetende dat Al Shabaab haar gedwongen wil huwen en een geheim huwelijk niet aanvaardt. Verzoeksters uiterst risicovolle gedrag doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging door Al Shabaab.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen enkel bewijs neerlegt van haar geheime huwelijk. Verzoekster kan bovendien niet gevolgd worden waar zij in haar verzoekschrift stelt geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd te hebben omtrent het bestaan van een huwelijkscertificaat. Verzoekster voert aan dat zij bij aanvang van de asielpprocedure enkel verklaarde dat zij op dat moment geen huwelijkscertificaat in het bezit had, doch niet dat dat nooit zou zijn afgeleverd. De Raad merkt echter op dat dit een loutere *post factum* verklaring betreft, nu uit het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat, toen verzoekster gevraagd werd of er na haar huwelijk geen documenten werden afgeleverd, zij antwoordde: *“er werden geen documenten afgeleverd”*. Zij antwoordde verder positief toen haar gevraagd werd of zij geen documenten had ontvangen (DVZ-verklaring, stuk 12, p. 6). Verzoeksters voornoemde verklaringen zijn aldus duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-interview, waar zij verklaarde dat zij een huwelijkscertificaat had ontvangen doch dit aan haar broer had gegeven (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 21). Dergelijke tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen enkele foto samen met haar echtgenoot kon voorleggen aan de commissaris-generaal. Waar verzoekster aanvoert dat zij geen foto's maakte van haar verboden huwelijk uit vrees voor Al Shabaab, merkt de Raad op dat dit gegeven geen afbreuk doet aan het feit dat van verzoekster, die zelf verklaarde een foto van haar en haar echtgenoot op haar telefoon te hebben (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 21), redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij deze foto kan voorleggen. Dit geldt temeer daar verzoekster verklaarde haar gsm achtergelaten te hebben in Mogadishu, waar zij nog contact heeft met haar oom (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 21-22), zodat zij via hem de benodigde foto's kon bekomen.

De Raad stelt daarnaast vast dat de geloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag verder wordt ondergraven door verschillende tegenstrijdigheden. Zo verklaarde verzoekster tijdens het CGVS-interview eerst dat zij enkele dagen voordien nog contact had gehad met haar echtgenoot (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 16), doch dit klemmt met verzoeksters latere verklaringen dat zij enkel contact had gehad met haar echtgenoot tijdens haar vlucht vanuit Somalië, doch daarna niet meer (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18). Verzoeksters verweer dat zij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans kreeg om uitgebreid uit te leggen hoe de contacten met haar echtgenoot verliepen is niet dienstig, daar voorgaande tegenstrijdigheden werden vastgesteld tijdens het CGVS-interview, waar verzoekster bovendien uitgebreid de kans kreeg om alle relevante elementen van haar asielaanvraag uiteen te zetten.

Daarnaast oordeelde de bestreden beslissing terecht dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het aantal dreig telefoons dat haar broer kreeg van Al Shabaab, daar zij bij aanvang van de asielpprocedure verklaarde *“Ik was aan mijn 1e jaar journalistiek begonnen op een privéschool. Toen Al-Shabaab dit te weten kwam, hebben ze mij broer M. opgebeld. Ze eiste dat ik stopte met mijn studies en dat ik met één van hen zou huwen.”* (CGVS-vragenlijst, stuk 11, p. 2), hetgeen klemmt met verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-interview, waar zij verklaarde dat haar broer twee keer werd opgebeld door Al Shabaab, één keer om te zeggen dat ze moest stoppen met haar studies, en een tweede keer om mee te delen dat zij met een lid van Al Shabaab moest huwen (CGVS-interview, stuk 5, p. 33). Waar verzoekster aanvoert dat zij bij aanvang van de asielpprocedure de kans niet kreeg om dit uit te leggen, merkt de Raad op dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van haar verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielpprocedure.

Waar verzoekster opmerkt dat de commissaris-generaal zich focust op “*kleinigheden*”, dient opgemerkt te worden dat vaststellingen in de bestreden beslissing geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoekster mag worden verwacht dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige en doorleefde verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst, *quod non*.

Voorgaande vaststellingen volstaan opdat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekster. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Hieromtrent oordeelde de commissaris-generaal terecht dat:

“De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Deze schoolattesten bevatten immers informatie die niet in twijfel wordt getrokken. In verband met het medisch attest dat u voorlegt met betrekking tot uw besnijdenis dient gewezen te worden op het feit dat u expliciet verklaart dat u in verband daarmee geen persoonlijke vrees hebt. U stelt echter te vrezen dat uw kleine nicht in Somalië zou besneden worden (CGVS, p.23-24). Wat de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis in hoofde van uw nichtje betreft, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat u niet het minste begin van bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van een niet-besneden nichtje in uw land van herkomst, u geen bescherming kan worden verleend ingevolge van deze beweerde vrees nu uw nichtje zich in uw land van herkomst bevindt.”

Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad.

Verzoekster verwijst verder naar de specifieke omstandigheden waarin zij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden zij het heeft. Het is aan verzoekster om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Waar verzoekster algemeen wijst op haar “*verwestering*” en de nood aan een sociaal netwerk, merkt de Raad op dat verzoekster verklaarde dat zij in Mogadishu bij haar familie woonde, en dat geen geloof worden gehecht aan het feit dat haar broer vermoord zou zijn door Al Shabaab omwille van verzoeksters problemen. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij nog steeds contact heeft met haar oom, die bovendien haar reisweg financierde (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 4, 22). De Raad is van mening dat verzoekster zich in Mogadishu kan beroepen op hun steun en bescherming.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt. Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. Uit de door verzoekster en door de commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*" van Cedoca van 9 juni 2017 heeft toegevoegd, waarin de voormelde situatie genoegzaam bevestigd wordt. Wat de aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 betreffen, blijkt uit de COI Focus "*Somalië. Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu.*" van Cedoca van 6 november 2017 dat deze aanslagen zeer ernstig waren. Deze vaststelling laat echter niet toe te besluiten dat deze aanslagen een nieuw licht werpen op de hierboven uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster verwijst naar het specifieke district, Yaqshid, waarin zij zal terechtkomen in Mogadishu, maar dit laat geenszins toe om een ander licht te werpen op de bovenstaande beoordeling. Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP